

PES LAMSÁ•K A DOCENT H. - 2

Neděle, 14. listopad 2016

Minule jste tu četli o životě s poněkud víc než velkým pejskem - o Mufánkovi. Paní autorka souhlasila s publikováním úvodní kapitoly, ve které se můžete dozvědět, jak vlastně k tomu jejich „drobečkovi“ přišli. Co nevidět tato kniha vyjde a budete si moci o „Utrpení docenta H.“ přečíst víc.

Jak nádherné je pojetí si s ním! Snad v nejbližší době bude možné vzít kreditní kartu, nákupní košík a k běžnému nákupu – chleba, máslo, mléko, sýr – prostě jen tak navrhnout jedno (není míněn pivní sud, to lze již dnes). U pokladny zaplatíme, nákup hodíme do nákupního košíku, a tradá domů. Tak takhle jsme si tedy my nepojetí. Po svatbě, lépe řečeno po bouřlivé svatební noci, kdy euforie budoucího docenta H. je trvala, jsem směla vyslovit přání, která budou neodkladně splněna. Zapsala jsem: Chtěla bych pejska, koťku – a je tak, co přijde, třeba i děti. Přání docenta H. bylo nonalantní a velkorysé: Všecko má mít! A tak jsem si našla inzerát: Daruji štěně síťové a sítě. Zn.: Do dobrých rukou. Když jsme zodpovědně zvažovali, jsou-li ručníce dostatečně dobré, došli k závěru, že i tak by se to dalo říct, odhodlali jsme se k němu a s ním Dedynem – nejde o dítě, když se k němu docent H. tak chová, ale o bohatě vyčištěný a vyčištěný (Drobné vysvětlení: pokud, když se Dedyn v úmývadle mou vinou trefil do nádob, ani kam, nalepila jsem na zdeformované plechy vyčištěná, je budoucí docent H. nic nepozná. Mýlila jsem se, ale to je zcela jiná historie). Po úmývadle v supermarketu značkové Wartburg jsme zastavili před domem s nápadně vysokým plotem; chvíli jsme neviděli. Ale jenom proto, že nám výhled stínil jakýsi kámen, kopyty opášené o vršek plotu. Shlížel na nás se shovívavou pohledem. Máš psí hlavu a na konci těla šavli, kterou stínil hlavy kvetoucích jehliček. – Barunko, ke mně! Naš od zápraží. Kámen natáhl psí ošních, lízancem upravil docentu H. neposlušné vlasy, a pak se poslušně odhoupal k dámě středního věku, která řekla: Jen pojďte dál! Vy si jedete pro Mufánka, že? Já Barunku rád zavážu. Ona nemá ráda, když na jejího mazánka někdo sahá. To víte, máma! V té chvíli by se v docentovi H. krve nedožal, neboť stále doufal, že dáma je, kde tají pokojové pinoké a pražské kryštalové. Ale ztratit přímou tvář nechtěl. Odhodlaně tedy otevřel vrátka. Kámen Barunka byl skokem u něj, nejprve jej štěně štěně políbil ošních, a pak mu šavli usolil přes záda kolik na pamětnou, protože co jiného si takoví oblíbení hezouni za Mezi tím dáma popadla košík, zahrnala koně za jakési pancéřované dveře a teprve pak otevřela. Nastavila se náruče. Mufánek vstoupil z květinové peřiny a napasoval má do kůže, které mi prozřívá jeho majitelka podstránila. Pak mi opřel pracky na ramena a radostně má oslňoval, kam jen dosáhl. Dosáhl všude. Jeho majitelka zatím rozřívá rozkládala. Bylo jí přet. A jak se rvali, utrhli Mufánkovi kousek ušního. No a kdo koupí dogu s ukouslým uchem? – S ukousnutým uchem? Zdá se se docent H. Dáma ho sjela vrážděným pohledem: Áčkla jsem s dogou; ukouslým uchem! Doga s ukouslým uchem na výstavě nemůže, i kdyby měl její rodiče tisíc cacibů. Musela bych ošněřka nechat utratit. – Aha, šekl docent H. vylekaně, aniž by měl přání veškeré své vzdálenosti o cacibečtí sebenemění poněti. Také jeho představa o významu slova „utratit“, byla mlhavá. Přání mu ovšem, že „utratit“ má něco společného s penězi, a tak se hned zdvořile zeptal: Kolik jsme za košík dlužní? – Ale nic! rozřívla se dáma. Přece jsem psala: Do dobrých rukou – zdarma! Štěně, k štěně přejete na krmení. Takových štěňat, přet tisíc za ty štěně mášice bude akorát. Docent H. mírně zatuhl, máš asi jinou významu slova „zdarma“, ale přece jen – slib je slib – hned po zášátku se mu zpronevěřil nechtěl: dobrá, zavřel, sáhl do náprsní kapsy a s nadějí v hlase dodal: Možná ani jako jeho maminka nevyroste, že?! – Ale nebojte se! Pejsci bývají obecně většinou, ujistila radostně dáma a nenápadně nás, i s Mufánkem, postřkovala ke dveřím. Snad abychom si ten skvělý obchod je nerozmysleli. Nerozmysleli. – Bohužel, našel docent Mufánek právě decentně blikal do mého výstupu. Bohužel! volal docent H., když Mufánek postupně zvrátil i do všech kapes auta. Bohužel, štěně, když si vzpomněl na výš plotu i přispěvku na krmení. – Bohudí, jsem já a tiskla toho uslintaného desetikilového „šněřka“ na klín, protože – co to je? Utratit košík jenom proto, že má „ukouslé“ ucho!? Když jsme se blížili ke Kolínu, po stehnech se mi zřívá poděle vlhké teplo. Opatrně jsem požádala docenta H., aby zastavil u obchodu, že potěbuji koupit k šněřce. Jakmile se tak stalo, položila jsem Mufánka na klín docenta H. a uhněla obstarat pár rolí kuchyňského papíru. Lidé se pohoršeně dívali na máš mokré rozkrok a šavli se odtahovali. U Dedyna jsem pak našla docenta H., jak po štěněch poskakuje kolem zaparkovaných aut, juká pod ně a šafe. Lekla jsem se, jaký má na docenta H. ten výhodný obchod zhoubný vliv. – Pustil jsem ho vyšrat. Teš ho lovím, oznámil. – To je šněřka,

odtušila jsem suše. VyĀ•uraný uĀ¾ byl. Mufánek povaĀ¾oval lov za skvĀlou hru. ÚtoĀil, rafl tu i tam, ale navzdory tomu, Ā¾e je docent H. chlap, trénovaný atlet a pĀ™edvádí naprosto bravurní robinsonády, se Ā•umáĀek lapit nenechal. Také jsem si všimla, Ā¾e z nové košile docenta H. uĀ¾ visí cáry: Seš orvanej jak stará ramlce! kĀ™íkla jsem na nĀj prĀpovídku babiĀky BláĀi. Sjel mĀ pohledem míscím v sobĀ ublíĀenost s pohorš vyĀítavostí. Pak na Mufánka znovu zle zavrĀel a mnĀ se koneĀnĀ podaĀ™ilo prostĀ™ednictvím taktické kliĀky naš potĀšení chytit. V té chvíli mi bylo jasné, Ā¾e docent H., pĀ™i své vysoké inteligenci, jiĀ¾ pochopil, jak úĀasnĀ zábavné je poĀ™ídit si štĀnĀ. Jak prababiĀka Anna vrlouhala Doma ovšem vznikl problém, kde bude naše miminko spinkat?! Docent H. ochotnĀ nabídl, Ā¾e mu v zahradĀ postaví pĀknou zateplenou boudu s výbĀhem jsem souhlasila: Ale aĀ¾ pozdĀji. AĀ¾ trochu povyroste. Zatím by se mu bez maminky stýskalo. Zatím bude spinkat s námi v loĀ¾nici, rozhodla jsem. - V naší posteli? zdĀsil se docent H. - Kdepak, uklidnila jsem ho. Vedle mé postele postavíme obrkošík, ten z lesních školek, dáme mu do nĀj památeĀní polštáĀ™ od maminky, tam bude našemu Mufánkovi jako v nebi. Docent H. poslušnĀ snesl s pĀdy obrkošík, ten z lesních školek, a z vlastní iniciativy ho vystlal senem. Asi mu bylo památeĀního polštáĀ™e líto. Ó jak bylo náhle v naší loĀ¾nici útulno! Jako na seníku! LáskyplnĀ jsem Mufánka uloĀ¾ila do jeho nové postýlky a pĀ™íkázala: Tady budeš spinkat! Chvilku na mne s pochopením hledĀl, pak se ale pĀ™evalil pĀ™es okraj koše, neĀ¾ bys Ā™e „švec“, vymlaskl pĀtilitrovou misku speciálního krmení pro štĀĀtka, udĀlal na koberec pĀt louĀ¾iĀek velikosti Tálinského rybníka, jednu horu Āřp a zadával mé koĀ¾ešinové pantofle. Úlovek s dramatickým vrĀením zanesl do mé postele a ulehl na nĀj. NeĀ¾ jsme staĀili zlikvidovat následky „napadení“, uĀ¾ sladce spal. SamozĀ™ejmĀ s hlavou na mém polštáĀ™i. - Takhle to nepĀjde! znervóznĀl docent H. - Ale pĀjde, snaĀřil se ho uklidnit a dala do koše veliký polštáĀ™ od maminky. Na seno asi není zvyklý. Uvidíš, do polštáĀ™e se zavrtá a bude mu jako v nebi. PĀ™i pĀ™enášení se Mufánek ani neprobudil. Jen slastnĀ vzdychl a zadumal tlamiĀkou. Vidíš, Ā™ekla jsem vítĀzoslavnĀ docentovi H. – a je pokoj.

MĀla jsem pravdu. Ovšem jen ĀásteĀnou. PĀ™i prvních pokusech o novomanĀelské laškování se Mufánek probudil, s nespokojeným kruĀením se vyškrabal zpátky do mojí postele a nekompromisnĀ oddĀlil docenta H. od mého tĀla, které od poĀátku povaĀ¾oval za svĀj výsostný majetek. Pak se mi stoĀil na prsou, Āenich zatlaĀil pod bradu a teprve teĀ zaĀal opravdu spokojenĀ oddechovat: Takhle se pĀ™ece spí u mámy! Vy, lidi, nic nevíte! Ráno vstal Mufánek první. OhleduplnĀ se vytratil z mé postele a skuteĀnĀ dĀlal, co mohl, aby nás pĀ™i probuzení mile pĀ™ekvapil. PĀ™ekvapení jsme opravdu byli, neboĀ¾ jsme se probudili v nebi. Náš pokoj vypadal, jako by v nĀm vypelichalo nejménĀ sto andĀlĀ - jenĀ¾e andĀlé nikde! To se jen Mufánek, pĀ™esně podle mého pĀ™ání, zavrtal do maminĀina památeĀního polštáĀ™e. S posledním bílým peĀ™íĀkem na Āerném Āenichu, právĀ zaĀinal zevrubnĀ zkoumat práci docenta H. Docent H. s vytĀ™eštĀnĀma oĀima, jakkoli mĀ vĀdycky pĀ™esvĀdĀoval, Ā¾e není vĀĀ™ící, jsem mu Ā™ekla: PrababiĀka Anna mĀ nepĀmetrĀitĀ varovala - Marcelko, zlobíš a vrlouháš, Panenka Mar kvĀřivá tobĀ pláĀe a ty se nikdá nedostaneš do nebe! Vidíš, prababiĀka Anna nemĀla pravdu, upozornila jsem docenta H. a spokojenĀ se po našem novém nebi rozhlédla.

MARCELLA MARBOE Z knihy „Utrpení docenta H.“